

И този не прегатне много, но все пак, ^{трети} повече от първия. Че това беше все пак много /от гледище на тук владеещата търговска етика/ се видя, когато първият търговец махна заканително пръст към "щедрия" си съсед. А той отиде при заплашвача и му заговори нещо тревожно на тяхния си език. Заплашвачът се укроти; очевидно, ^е бил е убеден, че колегата му не е могъл да постъпи иначе.

По-сетне разпитахме Ведбал, откъде му дойде на ума да каже тези думи и дали на тях отдава магическия обрат на търговските ни преговори. Ведбал ни обясни през смях:

- Хората, с които имахме работа, са известни като шаптармаджии. /Как ли дядо Балан би побългарил тази дума?/. На такива трябва да противопоставиш също шаптарма. Не бях вложил никакъв особен смисъл в моя "Венециански търговец" и в Шейлока, а още по-малко в Залави-Заламор, който се подвизава в кино "Одеон", но тъкмо в това безмислие беше силата му... А не прибергах до Хамлет или до Наполеон, защото в тази обстановка, много естествено, по-скоро можете да спомогнете мисълта ми Шейлок... И все пак, не разчитах на такъв бърз успех - бях готов на още "шаптарми".

- Не изглеждаш на такъв...

- Пито съм. У мене действувате не спекулантите, а хумористите. Аз правих не спекула, а хумор. И ще опита тази сцена! А хората се чудят, откъде ни идат идеите. Животът - ето изворот! Ако и този извор е недостатъчен, не знам вече, кой ще е изобилен...

Разправям, какво е било "по-сетне", но трябва да се върнем към тъмния Бит-пазар, защото още не бяхме се измъкнали от него. Приключено беше само първото действие - следваше второ. Веднаж претръпнали в тази атмосфера, която накърняваше достойнството ни, ние не излязохме от близкия изход към ул. "Мария Луиза", а продължихме из базара, с оглед да излезем през площада, на бул. "Дондуков". Тук именно се разигра второто действие. Пред едно дюкянче, момиченце на 12-13 години питаше колко ще му дадат за някаква вехтория. Сценката не представляваше нищо необикновено за това място, но не знаех как стана, че се спряхме. Търговецът въртеше вехторията в ръцете си ^а с презрително пренебрежение - един обикновен трик на вехтотарите. Когато се струпахме и ние, навярно ^и му се сторило, че се прибавя някакво неблагоприятно за него обстоятелство и завика:

- Хайде, хайде, тук не е панаир...

Така той ни въведе, вместо да ни пропъди.

- Ами, какво е? - запита някой от нас.